22/11/2025

22 Νοεμβρίου: Εορτάζει ο Άγιος Ιάκωβος ο εν Ευβοία ο νέος ασκητής

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα τιμούμε τη μνήμη της Αγίας Κικιλίας, που μαρτύρησε στη Ρώμη επί Διοκλητιανού, του Αποστόλου Φιλήμονα και της συζύγου του Απφίας, του συγγενούς του Αρχίππου και του δούλου του Ονησίμου, του Οσίου Σωζομένου του εν Ποταμιά, καθώς και του οσίου Ιακώβου (Τσαλίκη), Ηγουμένου της Μονής Οσίου Δαβίδ του εν Ευβοία, ουράνιος άνθρωπος της συγγνώμης.

Ακολουθεί άρθρο του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Μιχαήλ Βοσκού για τον Όσιο Ιάκωβο το οποίο δημοσιεύθηκε στο περιοδικό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κύπρου “Παρέμβαση Εκκλησιαστική. Ορθόδοξο Πνευματικό Έντυπο”, τεύχος 44 (2019), σ. 197-202):

Ὁ εἰκοστὸς αἰώνας, ὁ αἰώνας τῶν δύο καταστροφικῶν παγκοσμίων πολέμων καὶ τῶν τόσων ἄλλων πολέμων καὶ συγκρούσεων, ὁ αἰώνας τῶν ἀθέων κομμουνιστικῶν καθεστώτων, ὁ αἰώνας τῆς ραγδαίας ἀνάπτυξης τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς τεχνολογίας, ποὺ δημιούργησε στὸν ἄνθρωπο τὴν ψευδαίσθηση ὅτι εἶναι ἕνας μικρὸς “θεός”, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰώνας τῆς μεγάλης πνευματικῆς κρίσης, ποὺ ἔθεσε ὑπὸ ἀμφισβήτηση ἀρχὲς καὶ ἀξίες αἰώνων, ἀνέδειξε χάριτι Θεοῦ ἀναρίθμητο πλῆθος ἁγίων. Ἐπαληθεύτηκε, τοιουτοτρόπως, μὲ τὸν καλύτερο τρόπο ὁ λόγος τοῦ Ἀπ. Παύλου: «οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. ε’ 20). Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἁγίους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἦσαν κατὰ κόσμον ὀλιγογράμματοι· ἴσως, γιὰ νὰ ταπεινώσει ὁ Πανάγαθος Θεὸς δι’ αὐτῶν τὴν ὑπερφίαλη ἀλαζονεία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου· ἴσως, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἕνας ἄλλος λόγος τοῦ Ἀπ. Παύλου, ὅτι «ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου» (Α’ Κορ. α’ 20), ὅτι ἀπέδειξε ὁ Θεὸς μωρία τὴ σοφία τοῦ κόσμου στὸν ὁποῖο ζοῦμε.

Ἕνας ἐξ αὐτῶν τῶν μεγάλων καὶ συνάμα ὀλιγογραμμάτων κατὰ κόσμον ἁγίων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ὑπῆρξε καὶ ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ ἐν Εὐβοίᾳ, ὁ νέος ἀσκητής, «ὁ γεγονὼς σοφίας κόσμου ἀμέτοχος, ἀλλὰ τῆς Θεοῦ σοφίας ἀναδειχθεὶς ποταμὸς χρυσορρόας ὄντως καὶ ἀκένωτος πηγὴ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος» (Στιχηρὸν Προσόμοιον Ἀποστίχων Ἑσπερινοῦ)*. Ἡ ἐπίσημη ἁγιοκατάταξη – ἀναγραφή του στὸ Ἁγιολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔγινε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως μόλις πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, στὶς 27 Νοεμβρίου 2017. Ἡ δὲ μνήμη του ὁρίστηκε νὰ τελεῖται στὶς 22 Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους, δεδομένου ὅτι ἐκοιμήθη στὶς 21 Νοεμβρίου τοῦ 1991, ἡμέρα τῆς μεγάλης θεομητορικῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὑπῆρξε μυριστὸν ἄνθος εὐλαβοῦς ρίζας ἀπὸ τὴν ἁγιοτόκο Μικρὰ Ἀσία. «Ἐκ ῥίζης ὡς ἄνθος μυριστὸν εὐλαβοῦς ἀνέθηλας ἐν Λεβισίῳ, Ἰάκωβε» (Στιχηρὸν Προσόμοιον Ἑσπερινοῦ). Γεννήθηκε στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1920 στὸ Λίβισι τῆς Μάκρης, ἕνα παραθαλάσσιο χωριὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὸ ὕψος τοῦ Καστελλόριζου. Ἡ οἰκογένειά του ξεχώριζε ὄχι τόσο γιὰ τὴν οἰκονομική της εὐρωστία, ὅσο γιὰ τὴ γνήσια εὐσέβειά της καὶ τὴν ἄδολη χριστιανική της πίστη. Στὸ γενεαλογικὸ δέντρο τῆς οἰκογένειας περιλαμβάνονται ἑπτὰ γενεὲς

ἱερομονάχων, ἕνας ἀρχιερέας καὶ ἕνας ἅγιος. Ὁ πατέρας του ἦταν ὁ Σταῦρος Τσαλίκης καὶ ἡ μητέρα του ἡ Θεοδώρα Κρεμμυδᾶ. Οἱ εὐλογημένοι γονεῖς του ἀπέκτησαν συνολικὰ ἐννέα παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅμως, ἔζησαν μόνο τὰ τρία, δύο ἀγόρια καὶ ἕνα κορίτσι.

Μόλις δύο χρόνων παιδάκι ἔζησε ὁ Ὅσιος τὴν ἀνείπωτη τραγωδία τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ τῆς προσφυγιᾶς. «Τὸν τραχύτατον τῶν προσφύγων δρόμον διετὲς παιδάριον διήνυσας» (Στιχηρὸν Προσόμοιον Ἑσπερινοῦ). Ἡ οἰκογένειά του ἀναγκάστηκε, ὅπως τόσες χιλιάδες Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἀγαπημένη Μικρασιατικὴ γῆ καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴ μητροπολιτικὴ Ἑλλάδα, ἀρχικὰ στὸ χωριὸ Ἅγιος Γεώργιος τῆς Ἀμφισσας καὶ στὴ συνέχεια στὸ χωριὸ Φαράκλα τῆς Βόρειας Εὐβοιας.

Στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο ἦταν ἄριστος μαθητής, δὲν μπόρεσε, ὅμως, νὰ συνεχίσει τὴ φοίτησή του στὸ Γυμνάσιο, γιατὶ οἱ γονεῖς του δὲν ἤθελαν νὰ τὸν στείλουν στὴ Χαλκίδα· προτίμησαν νὰ τὸν κρατήσουν κοντά τους. Στὸ σπίτι τῶν γονιῶν του ἔζησε μέχρι τὰ τριάντα του χρόνια. Στὰ εἴκοσι δύο του χρόνια ἔχασε τὴ μητέρα του, ἡ ὁποία εἶχε ὁσιακὸ τέλος, καὶ λίγο μετὰ τὰ εἴκοσι ὀκτώ του ἔχασε τὸν πατέρα του. Ἀπὸ τὴν εὐλαβεστάτη μητέρα του, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἰδιαίτερη πνευματικὴ σχέση, ἔμαθε νὰ προσεύχεται, νὰ νηστεύει καὶ νὰ κάνει ἀμέτρητες μετάνοιες (δύο χιλιάδες καὶ περισσότερες ἀπὸ τὰ δεκαέξι του μόλις χρόνια), σὲ σημεῖο ποὺ ἀπὸ μικρὸς ἀπέκτησε φρόνηση πρεσβυτέρων. «Σὺ γὰρ νεότητος παραβλέπων ὄντως φρόνησιν πρεσβυτέρων ἐδείκνυς» (Στιχηρὸν Προσόμοιον Ἑσπερινοῦ). Παιδάκι ἀκόμη εἶχε μεγάλη παρρησία στὴν προσευχή του καὶ ζοῦσε συχνὰ πνευματικὲς ἐμπειρίες. Μιὰ φορὰ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ μιὰ φορὰ ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος τὸν ἔκαναν καλὰ μὲ θαυματουργικὸ τρόπο. Τοῦ ἐμφανίστηκε ἐπίσης ἡ Ἁγ. Παρασκευή, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν πορεία ποὺ θ’ ἀκολουθοῦσε στὴν ζωή του.

Ἀπὸ τὰ εἴκοσι ἑπτὰ μέχρι τὰ τριάντα του χρόνια ὑπηρέτησε τὴ στρατιωτική του θητεία. Ἦταν τότε τὰ δύσκολα χρόνια τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ. Μὲ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς στρατιωτικῆς του θητείας γύρισε πίσω στὸ χωριό του, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἀδελφή του, ὅπως ἦταν ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἐντολὴ τῆς μητέρας του. Ἔτσι ἦταν πλέον καθ' ὅλα ἕτοιμος ν' ἀφιερωθεῖ στὸν Θεὸ καὶ ν' ἀκολουθήσει τὴ μοναχικὴ ζωή, ὅπως ἦταν πάντοτε ὁ μεγάλος του πόθος. Ἡ ἀρχική του ἐπιθυμία του ἦταν νὰ πάει στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ ζήσει στὴν ἔρημο ὡς ἀσκητής. Ἔνοιωσε, ὅμως, τὴν ἀνάγκη νὰ πάει πρώτα στὴ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ τοῦ Γέροντος (15 Ἰουλίου 1952), γιὰ νὰ ζητήσει τὴν εὐλογία καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ὅσιος Δαυὶδ τὸν κάλεσε τότε μ' ἕνα θαυμαστὸ τρόπο νὰ γίνει μοναχὸς στὸ Μοναστήρι του καὶ ὁ Ὅσιος χωρὶς ἄλλη σκέψη ἀνταποκρίθηκε στὸ κάλεσμά του.

Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ, ποὺ ἦταν κυριολεκτικὰ ἐρειπωμένη, λειτουργοῦσε τότε κατὰ τὸ ἰδιόρρυθμο σύστημα καὶ εἶχε μονάχα δύο – τρία γεροντάκια. Ὁ Ἡγούμενος, ὡστόσο, ἦταν ἕνας ἐνάρετος κληρικός, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος ζοῦσε ὡς ἐφημέριος στὴ Λίμνη μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφές του. Αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸν νέο μοναχὸ ν' ἀρχίσει τὴ μοναχική του ζωὴ μὲ πολὺ μεγάλο ζῆλο καὶ κυρίως μὲ ἀπαράβατη ἀρχὴ τὴν ἄκρα ὑπακοή. Γιὰ νὰ λάβει τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντά του, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν ἔκανε ἀπολύτως τίποτα, ἔκανε πολλὲς φορὲς κοπιαστικὲς ὁδοιπορίες τεσσάρων καὶ πέντε ὡρῶν μέχρι τὴ Λίμνη. Ἀνεδείχθη, ὡς ἐκ τούτου, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς μοναχικῆς του ζωῆς «χελιδόφωνος λύρα ὑπακοῆς καὶ γλυκύλαλος ἀηδόνα ἀρετῆς» (Κάθισμα μετὰ τὴν γ' ᾠδήν).

Ἀναμενόμενο ἦταν ὁ μισόκαλος διάβολος νὰ πολεμήσει μὲ μένος τὸν γενναῖο ἀγωνιστὴ τῆς εὐσεβείας. Ὁλόκληρη ἡ ζωή του κατέστη ἕνα ἰσόβιο (ἑκούσιο καὶ ἀκούσιο) μαρτύριο. Εἰδικὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του στὸ Μοναστήρι ἦταν γεμάτα δυσκολίες καὶ πειρασμούς. Ἀντιμετώπισε, κατ' ἀρχάς, τὴ σκληρὴ ἀντίδραση τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ὅ,τι ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐγκαταλείψει τὸ Μοναστήρι. Οἱ συνθῆκες διαβίωσης του στὸ Μοναστήρι, ἐπίσης, ἦταν πάρα πολὺ σκληρὲς καὶ δύσκολες, ἰδιαιτέρως κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες ποὺ τὸ κρύο ἦταν ἀφόρητο, δεδομένου ὅτι τὸ κελλί του ἦταν ἕνα ἐρείπιο, χωρὶς τζάμια καὶ μὲ κάτι παλιὰ παντζούρια ποὺ δὲν ἔκλειναν καλά. Τόσο ἦταν τὸ μένος τοῦ μισκοκάλου διαβόλου ἐναντίον του, ὥστε κάποτε δέχθηκε ἐπίθεση ἀπὸ πολλοὺς δαίμονες, ποὺ τὸν κτύπησαν καὶ τὸν βασάνισαν ἀλύπητα καὶ τὸν ἄφησαν κυριολεκτικὰ μισοπεθαμένο. Δὲν λύγισε, ὅμως, ἀλλὰ ἐξῆλθε νικητής. «Ὑψαύχενα δράκοντα ἐπάτησας, Ἰάκωβε, τὸν ζητοῦντα σε κατασπαράξαι σῇ ταπεινώσει καὶ νοερᾷ προσευχῇ» (Τροπάριον ε' ᾠδῆς Κανόνος). Οἱ θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ καὶ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τὸν στήριξαν καὶ τὸν ἐνδυνάμωσαν.

Στὶς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1952 χειροτονήθηκε ἱεροδιάκονος καὶ τὴν ἀμέσως ἑπομένη ἡμέρα 19 Δεκεμβρίου χειροτονήθηκε ἱερομόναχος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Χαλκίδος Γρηγόριο. Λίγες μέρες ἀργότερα πῆρε καὶ τὴ γραπτὴ ἄδεια πνευματικῆς πατρότητος, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἐξομολογεῖ τοὺς χριστιανούς. Ἡ χειροτονία του ὑπῆρξε ἀπαρχὴ ριζικῆς ἀλλαγῆς τῆς ὅλης ζωῆς του. Λειτουργοῦσε ἔκτοτε καθημερινά, ἀναδειχθεὶς μέγας λειτουργικὸς ἅγιος τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως λίγες δεκαετίες πιὸ πρὶν ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Πλανᾶς, καὶ μὲ πολὺ ζῆλο ἐξυπηρετοῦσε τὰ χωριά τῆς γύρω περιοχῆς, ποὺ γιὰ χρόνια οἱ κάτοικοί τους ἦταν ἀλειτούργητοι καὶ ἀνεξομολόγητοι. Ὄχι μόνο λειτουργοῦσε καὶ ἐξομολογοῦσε, ἀλλὰ τελοῦσε, ἐπίσης, βαπτίσεις, γάμους καὶ κηδεῖες, συχνὰ δὲ περιέφερε τὴν Τιμία Κάρα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ γιὰ εὐλογία.

Στὶς 25 Ἰουνίου τοῦ 1975, μετὰ ἀπὸ εἴκοσι τρία χρόνια σκληρῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων καὶ ταπεινῆς διακονίας στὸ Μοναστήρι, ὁ λύχνος ἐτέθη ἐπὶ τὴν λυχνίαν. «Ὡς λύχνον φρονήσεως ἐπὶ λυχνίαν ἐπέθηκεν ἀείφωτον Κύριος καὶ φωτοδότης Χριστός, ἵνα πέρατα φωτίσῃς ταῖς ἀκτίσι τῶν χριστομιμήτων σου πόνων» (Τροπάριον α' ᾠδῆς Κανόνος). Μὲ ἐντολὴ τοῦ νέου Μητροπολίτου Χαλκίδος Χρυσοστόμου Α', ὁ Ὅσιος ἀνέλαβε καθήκοντα ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Δαυίδ, παρὰ τὴν ἀπροθυμία του καὶ τὶς ἔντονες ἀντιρρήσεις ποὺ ἐξέφρασε. Γιὰ τὴ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ ἄνοιξε ἔκτοτε ἕνα νέο λαμπρὸ κεφάλαιο: τὸ μέχρι πρότινος ἄσημο Μοναστήρι ἔγινε πανελλήνιο καὶ πανορθόδοξο προσκύνημα, στὸ ὁποῖο προσέτρεχε πλῆθος πιστῶν γιὰ νὰ βροῦν παρηγοριά. Ἐξ ἀνάγκης δὲ πλέον

φανερώθηκαν καὶ τὰ πολλὰ χαρίσματα τοῦ Ὁσίου Ἰακώβου, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια προσπαθοῦσε νὰ ἀποκρύβει, γιὰ νὰ μὴν ἐπαινεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

«Χαίροις, σκληραγωγίᾳ πολλῇ, γονυκλισίᾳ, χαμευνίᾳ καὶ δάκρυσιν ἀρτίως σαρκὸς ὀρέξεις ὁ καταστείλας καλῶς καὶ τὸν νοῦν πετάσας πρὸς οὐράνιον, Ἰάκωβε πάνσοφε, ὕψος» (Στιχηρὸν Προσόμοιον Ἀποστίχων). Οἱ ἀσκητικοὶ ἀγῶνες τοῦ Ὁσίου Ἰακώβου ὑπῆρξαν ἐφάμιλλοι τῶν ἀγώνων τῶν ὁσίων ἀσκητῶν ποὺ συναντοῦμε στὸ Γεροντικό, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἐναντίον του ἐπιθέσεις τοῦ σατανᾶ, οἱ πειρασμοί, οἱ δοκιμασίες καὶ οἱ κακοπάθειες νὰ γίνουν ἀκόμη σφοδρότερες. Ὅσο, ὅμως, μεγάλωναν οἱ δοκιμασίες του καὶ οἱ ἀρρώστιες του, τόσο ὁ Θεὸς τὸν χαρίτωνε μὲ σπάνια ἁγιοπνευματικὰ χαρίσματα, ὅπως τῆς διοράσεως, τῆς προοράσεως, τῆς διακρίσεως, τῆς παραμυθίας, τῆς ἰάσεως ἀσθενῶν καὶ τῆς ἐκδιώξεως δαιμόνων. Τὸ ἁγιοπνευματικὸ χάρισμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἰδιαιτέρως τὸν προίκισε ὁ Πανάγαθος Θεός, ἦταν τὸ διορατικὸ χάρισμα. Κατέστη ὄντως «διοράσεως ἔκτυπον καὶ σεμνότητος» (Ἀπολυτίκιον). Πολλὲς φορὲς προσφωνοῦσε μὲ τὸ ὄνομά τους ἀνθρώπους ποὺ πρώτη φορὰ ἔβλεπε μπροστά του, γνώριζε τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων προτοῦ τοῦ τὰ ἐκμυστηρευθοῦν, ἔβλεπε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τὰ πάθη καὶ τὶς ἁμαρτίες τους.

Πάμπολλες ἀρετὲς στόλιζαν τὴν κεκαθαρμένη ψυχή του: ἡ ἀρετὴ τῆς ὑψοποιοῦ ταπεινώσεως, ἡ ἀρετὴ τῆς κατὰ Θεὸν ἁπλότητος καὶ τόσες ἄλλες. Ἡ ἀρετή, ὡστόσο, ποὺ τὸν διέκρινε ὅλως ἰδιαιτέρως ἦταν ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης, τὴν ὁποία κληρονόμησε ἀπὸ τὴν εὐλογημένη μητέρα του καὶ γιὰ τὴν ὁποία ὀνομάστηκε ἀπὸ πολλοὺς «παντελεήμων». Ἄδειαζε συνεχῶς τὰ χέρια του καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς τοῦ τὰ ξαναγέμιζε ὅλο καὶ περισσότερο. Ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ἕνα δίνω κι ὁ Θεὸς δέκα μοῦ δίνει. Μόλις σκεφτῶ κάτι νὰ δώσω ἀμέσως ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ μοῦ δίνει πολλαπλάσια».

Ὁ ἁπλοῦς καὶ ὀλιγογράμματος π. Ἰάκωβος ἔγινε πόλος ἕλξεως, γιατὶ ἡ παρουσία του ἦταν παρουσία τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Κοντά του προσέτρεχαν γιὰ νὰ βροῦν βοήθεια καὶ παρηγοριὰ ἁπλοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοί, καθηγητὲς Πανεπιστημίου, ἐπιστήμονες, δικαστὲς καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι. Κι ὁ καθένας ἔβρισκε κοντὰ στὸν Ὅσιο Ἰάκωβο αὐτὸ ποὺ ὄντως εἶχε ἀνάγκη. Ἀξιώθηκε νὰ ζήσει θεοπτικὲς ἐμπειρίες καὶ νὰ ἐπιτελέσει ἐν ζωῇ πολλὰ θαύματα μὲ τὶς προσευχές του.

Πολλὰ πνευματικὰ γεγονότα, ἐπίσης, ἀξιώθηκε νὰ ζήσει ὡς ἱερέας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὅταν λειτουργοῦσε, “συλλειτουργοῦσε” μὲ Ἀγγέλους – μὲ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ – καὶ μὲ Ἁγίους, ὅπως ὁ ἴδιος ἀπεκάλυψε σὲ κάποια πρόσωπα. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Προσκομιδῆς ἔβλεπε Ἄγγελο Κυρίου νὰ παραλαμβάνει τὶς μερίδες τῶν μνημονευομένων καὶ νὰ τὶς ἐναποθέτει ὡς

προσευχὲς στὸν θρόνο τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Ἄλλοτε πάλι ἔβλεπε κεκοιμημένους νὰ τοῦ ἐμφανίζονται καὶ νὰ τοῦ ζητοῦν νὰ βγάλει μερίδα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τους. Κάποιοι, ἐπίσης, τὸν εἶχαν δεῖ τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας νὰ μὴν πατᾶ στὸ πάτωμα.

Μέχρι τὰ πενήντα πέντε του χρόνια ὁ π. Ἰάκωβος δὲν παρουσίασε κανένα πρόβλημα ὑγείας, παρὰ τὴν ἀσθενική του κράση. Μετὰ τὰ πενήντα πέντε του, ὅμως, πέρασε πολὺ ἐπώδυνες ἀσθένειες (κιρσοὶ στὰ πόδια, προβλήματα στὸ ἔντερο, ἴλιγγοι κλπ.). Τὸ τελευταῖο σοβαρὸ πρόβλημα ποὺ ἀντιμετώπισε ἦταν ἡ καρδιοπάθεια (ὑπεβλήθη μάλιστα τὸ 1986 σὲ ἐπέμβαση τοποθέτησης βηματοδότη). Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ πρόβλημα ποὺ τὸν ὁδήγησε τελικὰ στὴν ἄλλη ζωή, τὴν ὄντως ζωή.

Κοιμήθηκε, ὅπως προαναφέραμε, ἀνήμερα τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στὶς 21 Νοεμβρίου τοῦ 1991, σὲ ἡλικία ἑβδομήντα ἐνὸς ἐτῶν. Κοιμήθηκε δὲ ἐν ὥρᾳ ἐξομολογήσεως μὲ τὸ πετραχήλι του στὸν λαιμὸ καὶ ἐνῶ περίμενε νὰ φθάσει στὸ Μοναστήρι ἀδελφὸς τῆς Μονῆς ποὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα χειροτονήθηκε διάκονος. Προεῖδε μάλιστα τὴν κοίμησή του, γι’ αὐτὸ καὶ παρακάλεσε ἁγιορείτη ἱεροδιάκονο, ποὺ εἶχε ἐξομολογήσει τὸ πρωῒ τῆς ἰδίας ἡμέρας, νὰ μείνει στὸ Μοναστήρι μέχρι τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ τὸν “ντύσει”. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κηδείας του, τὸ Τίμιο Λείψανό του ἦταν λαμπερό, εὔκαμπτο καὶ ζεστό, φανερώνοντας τὴν ὁσιακή του ζωὴ καὶ τὸ ὁσιακό του τέλος καὶ ἀποτελώντας ζωντανὴ μαρτυρία γιὰ τὴν ἁγιότητά του. Κάποιοι μάλιστα τὸν εἶδαν νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ φέρετρο καὶ νὰ εὐλογεῖ τὸν κόσμο. Κι ὅταν τὸ φέρετρο κατέβαινε στὸν τάφο ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι αὐθόρμητα ἔλεγαν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμη «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος».

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἐν Εὐβοίᾳ δὲν εἶναι μόνο ἕνας νέος ἀσκητὴς τῶν ἡμερῶν μας ἐφάμιλλος τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν, ἀλλὰ καὶ ἕνας μέγας θαυματουργὸς ἅγιος τῶν ἡμερῶν μας. Σημειώσαμε πιὸ πάνω ὅτι πρὸ τῆς κοιμήσεώς του ἐπετέλεσε πολλὰ θαύματα μὲ τὶς προσευχές του. Μετὰ τὴν κοίμησή του, ὅμως, τὰ θαύματα ποὺ ἐπιτελεῖ εἶναι ἀναρίθμητα. Θαυματούργησε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς κοιμήσεώς του, ἐνῶ ἔκτοτε μὲ τὴν παρρησία ποὺ ἔχει στὸν θρόνο τοῦ Παναγάθου Θεοῦ θαυματουργεῖ καὶ εὐεργετεῖ τοὺς πιστοὺς συνεχῶς.